

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. R.K., zastoupeného JUDr. Petrem Neubauerem, advokátem, se sídlem České Budějovice, Na Sadech 4/3**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2015, čj. RR/1820/15;

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2015, čj. RR/1820/15, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Neubauera, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Výzvou a usnesením Magistrátu města Plzně (dále jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 2. 4. 2015, čj. MMP/066877/15 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) byl žalobce podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), vyzván, aby doplnil předepsané náležitosti své žádosti podané dne 16. 4. 2014 o vydání územního rozhodnutí o změně využití území: Terénní úpravy k.ú. Lhota u Dobřan, lokalita „Na Dolíkách“ na pozemku parc. č. 548/1 v k. ú. Lhota u Dobřan, nejpozději do 31. 7. 2015. Zároveň bylo předmětné řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu do 31. 7. 2015 přerušeno.

K odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2015, čj. RR/1820/15 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) dle § 90 odst. 4 správního řádu zrušil prvoinstanční rozhodnutí a územní řízení zastavil.

Žalobce se žalobou ze dne 19. 8. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní řízení je upraveno správním řádem.

Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“).

[III] Žaloba

Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem, resp. správním řádem.

Žalobce poukázal na ustanovení § 66 správního řádu, kde se uvádí, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví pouze v případech uvedených v tomto ustanovení, příp. z dalších důvodů, které jsou stanoveny zákonem. Ačkoliv se v napadeném rozhodnutí uvádí tři důvody, pro které bylo územní řízení zastaveno, je žalobce přesvědčen, že tyto důvody pro zastavení územního řízení neobstojí.

Prvním důvodem, pro který má žalovaný za to, že je oprávněn řízení zastavit je, že předložená dokumentace i přes své doplnění vykazuje podstatné nedostatky, které žalobce ve lhůtě stanovené správním orgánem do 30. 4. 2015 neodstranil. Proto dle názoru žalovaného nastal důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro zastavení řízení. Dané ustanovení správního řádu řeší situace, kdy žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání v pokračování řízení, a v takovém případě je pak správní orgán oprávněn řízení o žádosti usnesením zastavit. Žalobce je přesvědčen, že v dané věci nebyly podmínky ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro zastavení řízení splněny, neboť orgánem prvního stupně byla stanovena žalobci lhůta k předložení požadovaných dokumentů do 31. 7. 2015, a nikoliv do 30. 4. 2015, jak je uvedeno v rozhodnutí žalovaného. Dle žalobce je navíc zřejmé, že pokud má být řízení zastaveno, měl by tak učinit správní orgán prvního stupně, a to usnesením tak, aby jeho rozhodnutí o zastavení řízení mohlo být přezkoumáno nadřízeným orgánem v odvolacím řízení.

Dalším důvodem zastavení řízení je důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, který říká, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rozvádí, že se žádost o územní rozhodnutí stala bezpředmětnou proto, že terénní úpravy na pozemku parc. č. 548/1 v k.ú. Lhota u Dobřan již byly zahájeny. Tento svůj závěr opírá zejména o provedenou fotodokumentaci a o správní spis, z něhož vyplývá, že o provedených terénních úpravách bylo v průběhu řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí zahájeno místně příslušným

stavebním úřadem řízení o odstranění terénních úprav. Dle žalovaného je na pozemku provedena deponie zeminy terénní úpravou ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona, tzn. změnou terénu, jíž se podstatně mění vzhled prostředí. Vytvořením násypu zeminy ve výši několika metrů a zasypáním terénní prohlubně zeminou dochází vždy k podstatné změně terénu s dopadem do vzhledu prostředí. Předmět deponie tvoří tedy minimálně součást navrhované terénní úpravy, a to dle názoru žalovaného podporuje skutečnost, že dokumentace v řezech zřetelně uvádí, že se jedná o úpravu od původní úrovně terénu, nikoli od úrovně deponované zeminy. V daném případě již k obdobnému závěru dospěl i Magistrát města Plzně, odbor stavebně správní, v rozhodnutí č.j. MMP/141480/14, které nabylo právní moci dne 30.06.2014, v němž se rovněž uvádí, že se jedná o již zahájené terénní úpravy. S tímto závěrem žalovaného nelze souhlasit.

Žalobce nemůže souhlasit s tím, že v dané věci byla zahájena práce na terénních úpravách. Žalobci bylo Magistrátem města Plzně, odborem ochrany životního prostředí, povoleno deponovat na pozemku parc. č. 548/1 v k.ú. Lhota u Dobřan několik tisíc tun zeminy, přičemž se jednalo o deponii, tzn. o časově omezené uložení zeminy. Dle přesvědčení žalobce totiž rozdíl mezi terénní úpravou a deponií spočívá zejména v tom, že deponie zeminy je dočasným uložením zeminy, kdežto terénní úprava podléhá povolení na základě správního řízení a je věcí trvalou. Ačkoliv žalovaný argumentuje ve svém rozhodnutí tím, že Úřad městského obvodu Plzeň 10 – Lhota zahájil řízení o odstranění terénních úprav, zřejmě se s tímto spisovým materiálem neseznámil. V dané věci totiž žalobce předložil v tomto řízení dokumenty, které zcela zřejmě prokazují, že se v dané věci o terénní úpravy nejedná. V řízení vedeném u Úřadu Plzeň 10 – Lhota předložil žalobce dokument od Ing. P., který dokládá technický způsob provádění deponie zeminy a dále technické podmínky Ředitelství silnic a dálnic ČR pro ukládání – deponii zeminy, ze kterých zcela jednoznačně vyplývá způsob, jakým je nutné zeminu deponovat. Z těchto dokumentů vyplývá, že při deponii zeminy je nutné jednotlivé vrstvy deponované zeminy rozhrnout a následně uválcovat, neboť v případě, že by se tak nestalo, hrozí, že by se nákladní vozidla do navážené zeminy bořila a zeminu by pak nešlo deponovat. Stejný způsob jako je uveden ve shora uvedených dokumentech prokazující, že se ve skutečnosti jedná o deponování zeminy, zvolil také žalobce. Ačkoliv žalovaný tedy zmiňuje, že Úřadem městského obvodu Plzeň 10 – Lhota bylo zahájeno řízení o odstranění terénních úprav, žádné rozhodnutí v dané věci doposud vydáno nebylo. Neexistuje tedy žádné rozhodnutí, na základě kterého by bylo zřejmé, že se jedná o terénní úpravy předmětného pozemku. Na základě výše uvedeného je také zřejmé, že deponie je pouze dočasnou změnou, a nelze tak připustit výklad dle § 3 odst. 1 stavebního zákona, že se v dané věci jedná o terénní úpravy. Při takovémto výkladu žalovaného by jakékoliv deponování zeminy, např. při stavbě pozemních komunikací, podléhalo vydání stavebního povolení, resp. územního rozhodnutí o povolení terénních úprav, což je samozřejmě nesmysl.

Ani další argument žalovaného, uvedený na str. 7 napadeného rozhodnutí, že předmět deponie tvoří tedy minimální součást navrhované terénní úpravy a že se v dokumentaci hovoří o tom, že se jedná o úpravu od původní úrovně terénu, a nikoliv od úrovně deponované zeminy, neříká nic o tom, že by se v dané věci jednalo o terénní úpravu, ba právě naopak. Právě proto, že se o terénní úpravu nejedná, je nutné, aby příslušné správní úřady rozhodovaly o úpravě od původní úrovně terénu, nikoliv od úrovně deponované zeminy.

Zároveň žalobce uvádí, že i odkaz na závěr rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, č.j. MMP/141480/14, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2014, v němž se uvádí, že se jedná o již zahájené terénní úpravy, není přichylné z důvodu, že uvedené rozhodnutí bylo vydáno na základě odvolání žalobce a tímto citovaným rozhodnutím bylo žalobci zcela vyhověno. Je však pravdou, že se v odůvodnění tohoto rozhodnutí hovoří o tom, že Magistrát města Plzně, odbor stavebně správní, má za to, že se v dané věci jedná o terénní úpravy, nicméně toto jeho konstatování je pouze v odůvodnění rozhodnutí, proti kterému není odvolání přípustné. Navíc žalobce zdůrazňuje, že se nemůže odvolávat ani proti rozhodnutí, kterým mu bylo vyhověno, přičemž proti tomuto rozhodnutí již neexistoval řádný opravný prostředek, a podávat správní žalobu proti vyhovujícímu rozhodnutí je zcela nesmyslné.

Na základě výše uvedeného je tedy zřejmé, že argumenty žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí nesvědčí pro možnost zastavení řízení z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, a proto řízení nemělo být dle žalobce zastaveno.

Třetí důvod, pro který žalovaný napadeným rozhodnutím zastavil územní řízení, je uveden v § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, tj. řízení o žádosti se zastaví z dalších důvodů stanovených zákonem, za který v daném případě žalovaný považoval ustanovení § 86 odst. 5 stavebního zákona. Projektová dokumentace dle přesvědčení žalovaného neměla být provedena autorizovaným technikem pro obor dopravní stavby se specializací pro nákladovou dopravu, nýbrž projektantem oboru městské inženýrství, popř. geotechnika.

K tomu žalobce uvedl, že dle jeho názoru mu byla usnesením správního orgánu stanovena lhůta do 31. 7. 2015 a vzhledem k tomu, že odvolací rozhodnutí mu bylo doručeno dne 10. 7. 2015, tj. předtím, než tato lhůta vypršela, je i tento argument žalovaného předčasný a v dané věci chybný.

Na podkladě výše uvedeného je žalobce přesvědčen, že v dané věci neexistuje žádný zákonný důvod pro to, aby žalovaný územní řízení zastavil. Zároveň žalobce zdůrazňuje, že tím, že řízení zastavil druhoinstanční orgán, mu bylo odepřeno právo podat proti takovému usnesení o zastavení řízení odvolání, což je dle jeho názoru nepřípustné.

Z důvodu, že o zastavení řízení rozhodoval orgán druhého stupně, bez toho aniž by byly splněny podmínky § 66 odst. 1 správního řádu, došlo k obejití dvojinstančnosti správního řízení, čímž byla žalobci odepřena možnost bránit se proti rozhodnutí o zastavení řízení odvoláním.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 2. 11. 2015, v němž trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. K obsahu žaloby uvedl, že podle § 90 odst. 4 může zastavit řízení i odvolací orgán, a to za situace, kdy se dozví, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení. Postačí, pokud se o tom odvolací orgán dozví, a to bez ohledu na to, kdy konkrétní skutečnost nastala. Tato skutečnost tak tedy mohla vzniknout již v řízení před orgánem prvního stupně, avšak ten ji mohl nesprávně posoudit, a proto je zde zákonné oprávnění pro zastavení řízení odvolacím orgánem. Obdobně

je proveden tento výklad ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu i v odborné literatuře – viz Vedral J.: Správní řád - komentář, II. vydání, Bova Polygon, 2012, str. 781.

Žalovaný je tedy toho názoru, že řízení mohl zastavit on sám, a to na základě důvodů, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Tím nejzásadnějším a zcela jednoznačným důvodem pro zastavení územního řízení je již částečné provedení terénních úprav, o které je žádáno. Žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně zabýval tím, jak k tomuto závěru došel, rovněž označil ty části spisového materiálu, ze kterých při tomto svém hodnocení vycházel a rovněž uvedl, že pokud jsou terénní úpravy již částečně provedeny, nelze je projednávat v územním řízení, ale v režimu podle § 129 odst. 7 stavebního zákona.

Žalobce v této souvislosti také namítal, že se na pozemku nachází pouze dočasná deponie zeminy, ale terénní úpravy, které požaduje, mají být trvalé. K tomuto žalovaný opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je řádně vysvětleno, že provedené práce na pozemku probíhají již v rozsahu ještě neschválené dokumentace, tudíž s nimi již bylo započato. Nehraje zde žádnou roli to, jak žalobce navezenou zeminu nazývá, ale to, jak k ní přistupuje a k jakému účelu skutečně slouží (to, že stav na pozemku žalobce je žalobcem označován jako dočasná deponie zeminy, neznamená, že se nemůže jednat o terénní úpravy ve smyslu stavebního zákona). Zcela jednoznačně se jedná o součást terénních úprav uvedených v dokumentaci, tedy o to, o čem žalobce v žádosti o vydání územního rozhodnutí žádal. Již pouze toto jedno zjištění tedy muselo vést k zastavení územního řízení.

Další důvody uvedené v napadeném rozhodnutí pro zastavení řízení jsou tak již jen podpůrné. V § 86 odst. 5 stavebního zákona je jako důvod pro zastavení řízení uvedeno nezpracování dokumentace projektantem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, jaká specializace autorizované osoby je potřeba pro zpracování příslušné dokumentace a že ji daná osoba neměla, což se zřejmě promítlo i do kvality zpracované dokumentace.

Žalobce v žalobě dále uvedl, že chtěl projektovou dokumentaci doplnit, ale nebyla mu dána příležitost. K tomu žalovaný uvádí, že žalobce již tuto příležitost měl, ale nevyužil ji - stavební úřad již jednou žalobce vyzýval k odstranění vad žádosti do 30. 4. 2015, ale jediné, co žalobce v dokumentaci doplnil, byl krycí list, což je také popsáno v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný shrnul, že k zastavení řízení muselo dojít, a to z důvodů popsaných v napadeném rozhodnutí, přičemž tím nejdůležitějším důvodem pro zastavení řízení bylo již částečné provedení terénních úprav, o které je žádáno. K zastavení řízení mohl přistoupit i sám žalovaný, neboť mu to právní předpisy umožňují.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Dle § 90 odst. 4 správního řádu, *jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.*

Dle § 66 odst. 1 správního řádu, *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení [písm. c)], žádost se stala zjevně bezpředmětnou [písm. g)], z dalších důvodů stanovených zákonem [písm. h)].*

Dle § 3 odst. 1 stavebního zákona *se terénní úpravou pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.*

Dle § 86 odst. 5 stavebního zákona, *pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve žadatele k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli. Pokud dokumentace pro vydání územního rozhodnutí není zpracována projektantem, stavební úřad řízení zastaví; usnesení o zastavení řízení se doručuje pouze žadateli.*

Soud se primárně zaměřil na odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu v kontextu s žalobním bodem namítajícím, že žalobci byla stanovena lhůta k předložení požadovaných dokumentů do 31. 7. 2015, a nikoliv do 30. 4. 2015.

Součástí správního spisu je listina ze dne 23. 12. 2014 (vypravená dne 5. 1. 2015) a označená jako „Výzva – Usnesení“, jejíž výroková část (v části označené jako „Výzva“) ukládá žalobci povinnost, aby do 30. 4. 2015 doplnil žádost o následující podklady a údaje: *1) Dokumentace pro vydání rozhodnutí o změně využití území zpracovaná rozsahem a obsahem dle ustanovení § 1b a přílohy č. 2 vyhlášky č. 499/2006 sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších změn; 2) Doplnění žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území dle ustanovení vyhlášky č. 503/2006 Sb. (...).* Výroková část zároveň obsahovala poučení, že nebudou-li nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí žalobce opravný prostředek nepodal a rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 1. 2015.

Výroková část prvoinstančního rozhodnutí (v části označené jako „Výzva“) pak ukládá žalobci povinnost, aby do 31. 7. 2015 doplnil žádost o následující podklady a údaje: *1) Dokumentace pro vydání rozhodnutí o změně využití území rozsahem a obsahem zpracovaná v souladu s požadavky ustanovení § 1b a přílohy č. 2 vyhlášky č. 499/2006 sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších změn (rozsah a obsah dokumentace pro vydání rozhodnutí o změně využití území); 2) Doplnění učinění oprávněnou osobou, tj. osobou s plnou mocí k zastupování (...).* Výroková část zároveň obsahovala poučení, že nebudou-li nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Lze tedy uzavřít, že žalobce byl prvoinstančním rozhodnutím vyzván k tomu (jelikož toliko výroková část jej zavazuje ke splnění určité povinnosti), aby prvoinstančnímu správnímu orgánu předložil specifikovanou dokumentaci [viz bod 1) výroku] a aby takové doplnění bylo učiněno oprávněnou osobou [viz bod 2) výroku]. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný správní orgán pak v napadeném rozhodnutí mj. konstatoval, že dokumentace předložená žalobcem na základě výzvy ze dne 23. 12. 2014 nesplňuje požadavky § 86 odst. 2 písm. e) stavebního zákona ve spojení s § 1 písm. b) a přílohou č. 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., na základě čehož žalovaný uzavřel, že žalobce tak nesplnil jednu z podmínek pravomocné výzvy ze dne 23. 12. 2014, protože neodstranil nedostatky v termínu do 30. 4. 2015. Žalovaný pak snesl další argumenty, které dle jeho závěru svědčí pro zastavení řízení.

Soud se s tímto postupem neztotožnil.

Předně, jak uvedeno výše, je to (pouze) výroková část prvoinstančního rozhodnutí (zde výzvy), která žalobce zavazovala ke splnění určité povinnosti. Jistě, s žalovaným se dá souhlasit, že žalobce byl pravomocně vyzván k předložení konkrétní dokumentace [té, která by odpovídala požadavkům § 86 odst. 2 písm. e) stavebního zákona ve spojení s § 1 písm. b) a přílohou č. 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb.] v termínu do 30. 4. 2015. Závěr žalovaného o tom, že žalobce této povinnosti do konce dubna roku 2015 nedostál, je ale pro souzenou věc nepodstatný, neboť žalobce byl prvoinstančním orgánem vyzván k předložení téhož (nikterak jinak totiž nelze text bodu č. 1 výzvy ze dne 23. 12. 2014 a bodu č. 1 výzvy ze dne 2. 4. 2015 chápat) znovu, tentokrát v termínu do 31. 7. 2015. Žalobce se tak mohl právem domnívat, že správní orgán mu stanovil novou lhůtu k předložení dokumentace, tentokrát do konce července. Za takové situace tak žalovaný pochybil, když o odvolání rozhodl již 10. 7. 2015, tedy před uplynutím lhůty poskytnuté žalobci prvoinstančním správním orgánem, když žalobce zcela logicky očekával, že má do 31. 7. 2015 možnost správnímu orgánu předložit to, co od něj požadoval. Ze strany žalovaného tak došlo k porušení zásady legitimního očekávání, kterýžto nedostatek měl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to za situace, kdy nebylo možno akceptovat další tvrzení užitá žalovaným v napadeném rozhodnutí.

Soud totiž dospěl k závěru, že ani argumentace žalovaného o dalších důvodech k zastavení řízení neobstojí.

Soud neposuzoval, zda by ony „další důvody“ byly způsobilé pro závěr o zastavení řízení, ale to, v jaké fázi řízení byly žalobci vyjeveny. A právě v tom je těžiště problému.

Žalobce se totiž tyto zásadní názory dozvěděl až v rozhodnutí, proti němuž (a argumentům v něm uvedeným) se nemohl bránit oprávněným prostředkem. Byla tak porušena další ze zásad správního řízení, totiž zásada jeho dvojinstančnosti, která má zamezit vydání tzv. překvapivých rozhodnutí. Žalovaným užitě „další důvody“ proto nemohly být soudem vůbec brány v potaz. Za těchto okolností tak jediným teoreticky relevantním důvodem mohl být důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, o kterém (a žádném jiném) byl žalobce také poučen. A ani k tomuto důvodu nemohlo, vzhledem k okolnostem konstatovaným výše, dojít.

Na základě uvedeného proto soud dospěl k závěru, že podaná žaloba byla ve výše specifikovaném rozsahu shledána důvodnou, **a napadené rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro vady řízení** spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobci byla přiznána náhrada důvodně vynaložených nákladů ve výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 3.100,-Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za oceněné úkony právní služby se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 1.428,- Kč, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. prosince 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

předseda senátu